

mysli komise, které v rámci § 41 obecního zřízení se vyvinuly při obecním zastupitelstvu z potřeby, kterou přinesla doba, když poměry veřejného života vůbec a tím i správy obecní se staly složitějšími.

Předmětem činnosti obecních komisí do života povolaných a v zákonu ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. z. a nař. uznávaných byla jednak příprava předmětů jednání obecního zastupitelstva, jednak správa některých odvětví obecního hospodářství a obecních podniků pod stálou kontrolou obecního zastupitelstva a za odpovědnosti vůči němu.

S hlediska tohoto účelu komisí a rozsahu činnosti jim svěřené dlužno posuzovati, lze-li výbor spořitelny města Uherského Brodu pokládati za komisi obecní.

Podle §§ 2 a 3 stanov této spořitelny zařídila ji obec za svého rukojemství a zapravila náklad na první zařízení a správu spořitelny, která jí náklad ten ze svého zisku nahraditi jest povinna. »Tato spořitelna není však ústavem obecním« — praví doslovně § 2 stanov, »nýbrž ústavem samostatně řízeným, postaveným pod dozor státní.« Účty z hospodářství spořitelny předkládají se dle § 29 stanov zemskému politickému úřadu. Jediné právo poskytnuté obci za převzaté ručení obsahuje § 32 stanov, dle kterého dvanáctičlenný výbor spořitelny volí se od obecního zastupitelstva v Uherském Brodě a nežádá se, aby ten, kdo má býti zvolen do výboru spořitelny, mohl též býti zvolen do obecního zastupitelstva. Toto právo jest pouhým právem kreačním bez veškerého dalšího vlivu na správu spořitelny, která, jak svrchu vyloženo, jest ústavem samostatně řízeným.

Není tedy spořitelna ústavem obecním ani dle stanov ani dle svého účelu, naopak jest ústavem, jehož hospodaření jest od hospodářství a správy obce naprosto odděleno. Nelze tudíž také výbor ke správě spořitelny volený pokládati ve smyslu § 41 obecního zřízení za komisi obecní.

Bylo by zajisté i proti schváleným stanovám spořitelny, kdyby její výbor jen proto, že vychází z volby obecním zastupitelstvem, byl zařazen mezi obecní komise, o kterých mluví §§ 9 a 64 zákona ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. z. a nař.

Z úvahy této vyplývá, že jest zcela správné, odepřela-li zemská správa politická rozhodovati o námitkách proti způsobu volby výboru spořitelny, nepokládajíc jej za komisi, pro jejíž volbu by platily předpisy § 64 volebního řádu.

Pokud tím také vyslovilo, že ani v oboru své dohlédací moci nezačne ve smyslu § 102 obecního řádu, nepřisluší stěžovateli právo k podání stížnosti, protože straně neposkytuje zákonodárství nikde práva vynutiti si výkon moci dohlédací. A z toho plyne, že v odepření výkonu tohoto práva nemůže spočívatí porušení subjektivního práva strany, jaké jest nezbytným předpokladem stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu (§ 2 zákona o správním soudu).

Bylo proto stížnost zamítnouti jako neodůvodněnou.

Č. 490.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Morava):
* Ztráty při prodeji nemovitostí místně nesouvisejících nemohou býti účto-

vány z důvodu § 7 mor. dávk. řádu, že nemovitosti ty leží v jednom místě a náleží jednomu majiteli.

(Nález ze dne 9. července 1920 č. 6212.)

V ě c: Bedřich Schmeer v Brně proti moravskému zemskému výboru v Brně o dávkou z přírůstku hodnoty nemovitosti.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Platebním rozkazem ze dne 20. srpna 1919 č. 36.246/19 předepsala městská rada brněnská stěžovateli z převodu nemovitosti vl. č. 748 kat. obce Křížová ulice dávkou z přírůstku hodnoty penízem Kč 1618.72.

Stížnost do platebního rozkazu podanou zamítl moravský zemský správní výbor jako bezdůvodnou.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu nařiká toto rozhodnutí, trvající na tom, že dle § 7 zákona ze dne 28. prosince 1914 č. 18 z. z. z roku 1915 jest odečísti od přírůstku hodnoty prodané nemovitosti ztrátu 68.733 Kč, kterou utrpěl stěžovatel zcizením 6 jiných nemovitostí v Brně, tvořících s domem v Křížové ulici místně a hospodářsky souvislý celek.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti nezákonnost vytykající toto:

Dávka z přírůstku hodnoty vyměřena byla ze zcizení domu v kat. obci Křížová ulice, který byl koncem prosince 1918 prodán. Domy, při jejich zcizení utrpěl stěžovatel ztráty, jsou v kat. obci Brně, a sice dva v ulici Merhautově, tři v Pražské ulici a jeden v ulici Střelecké. Není tvrzeno ani prokázáno, že stavební parcely, na kterých byly zřízeny budovy ty, byly částí jednoho souboru nemovitostí.

Zákon připouští v § 7, aby při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty vypočteny byly ztráty, převedou-li se částky místně a hospodářsky souvisícího souboru nemovitostí rozličnými právními jednáními téhož zcizitele.

Co se týče místní a hospodářské souvislosti, dlužno podotknouti:

U budov předpokládá místní souvislost skutečné, bezprostřední prostorné hraničení jednotlivých budov, budovy ty musí polohou svou stavebně souviseti. Skutečnost, že nemovitosti ty leží v téměř městě, nezakládá sama o sobě ještě místní souvislost.

Hospodářská souvislost jest na snadě, slouží-li všechny nemovitosti jednotnému hospodářskému účelu, stávají-li takové vzájemné vztahy, že obhospodařování jedné nemovitosti podporuje, po případě teprve umožní hospodaření s ostatními nemovitostmi, po případě, odpadne-li částka jedna, tím hospodaření s ostatními částmi jest stíženo neb ohroženo.

Tím, že několik domů patří jedné osobě a v jejich rukou se soustředí výtěžek nemovitostí těch, není ještě dána hospodářská souvislost. Domy ty jsou samostatné hospodářské jednotky, jsou oddělenými předměty zdanění, mohou býti odděleně spravovány, zcizením jednoho domu nejsou dotčeny ostatní domy a jejich správa.

Poněvadž nejsou splněny předpoklady, za kterých zákon připouští vpočtení ztrát, nelze seznati v naříkaném rozhodnutí nezákonnost a bylo proto stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.